

Horn: Jeg ønsker blot at konstatere, at denne debat ikke har dokumenteret, at der foregår så mange uregelmæssigheder, som man har givet det udseende af i de pressekommentarer, der har været i det sidste års tid, og aftenskolen kan jo kun med tilfredshed notere, at man ikke på noget punkt har kunnet påvise, at der foregår svindel både her og der, både i by og på land.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Damsgaard, at en virksomhed som bremseklods kan der kun have været tale om under det grundlæggende arbejde i kommissionen, og man kan roligt forlade sig på — det kan andre ærede medlemmer også bevidne — at der holdt de to partier sig ikke tilbage, når det drejede sig om at stille krav.

Det ærede medlem mener, at jeg under forhandlingerne her i tinget i sin tid, da loven blev udformet, skulle have udtrykt misbilligelse overfor venstre. Det er muligt, at der var enkelte steder, hvor kommissionens indstilling efter min mening var den rigtige, men på de punkter, hvor der er sket ændringer, er vi formentlig blevet enige om, at kommissionen måske havde set forkert. Een ting er i hvert fald givet, nemlig at det ærede medlems tyrkertro på, at kommunalbestyrelserne skulle nok ordne det, så det blev helt forsvarligt, i allerhøjeste grad er blevet rokket under den storm, som de ærede medlemmer selv har forsøgt at rejse om hele denne sag.

Endelig: jeg har ikke påstået, at de landbrugsfaglige ungdomsskoler er en slags maskeret forgård til Venstres Ungdom. Jeg nævnte et eksempel, som var mig forebragt, men ikke på en sådan måde, at jeg dermed ville sige, at der foregår en almindelig politisk agitation i de landbrugsfaglige ungdomsskoler. Udfra disse enkelttilfælde kan man ikke generalisere, og det er det, jeg mener er fejlen ved de ærede medlemmers forslag, at man generaliserer udfra enkelttilfælde, som man ikke engang vil fremkomme med, så offentligheden kan få at vide, hvad det drejer sig om. Derved opstår der en særlig mystisk opfattelse med hensyn til alle disse ting.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen var inde på de sædvanlige sparetanker. Det var ønskeligt, om det ærede medlem ved andre lejligheder, f. eks. når han taler om tips-tjenesten, var besjælet af den samme ånd

med hensyn til sparsommelighed og kontrol, men der optræder det ærede medlem, såvidt jeg forstår, yderst letsindigt.

Må jeg endelig sige til det ærede medlem, som forsøgte at give det udseende af, at der ikke står et enigt folketing bag beslutningen om, at fritidsklubvirksomheden skulle høre hjemme under undervisningsministeriet, at i den betænkning, som folketingsudvalget afgav den 29. april 1954, og hvorunder også det ærede medlems navn står, hedder det (folketingsstidende 1953—54, tillæg B. sp. 656):

„I almindelighed må fritidsklubvirksomhed støttes efter nærværende lovforslags kap. VI, hvilket synspunkt også fandt udtryk i betænkning af 7. marts 1951, afgivet af det folketingsudvalg, der behandlede „forslag til lov om ændringer i forsorgsloven vedrørende forøget offentlig støtte til institutioner for børneforsorg“ (lov nr. 92 af 14. marts 1951).“

Da man i 1951 i udvalget behandlede dette forslag om børneforsorg, var der nemlig en ret indgående diskussion om hele dette forhold, og denne diskussion baserede sig på, at vi rundt omkring i landet er blevet stillet overfor dette, at forældrene har sagt: det er udmærket med hele denne klubvirksomhed, men det er kedeligt, at vore børn i skolen og rundt omkring på gaderne, hvor de leger, får at vide: I er børn af socialunderstøttede forældre, jer vil vi ikke lege med.

Det var det, der var grundlaget for ændringen i sin tid, og derfor var vi dengang 3 partier, som stod fast på, at hele denne klubvirksomhed i videst muligt omfang burde ligge under undervisningsministeriet. Vi erkender, at der kan være enkelte tilfælde, hvor det sociale moment træder stærkere frem, hvor der er tale om en egentlig forsorg; derfor har heller ingen stillet forslag om, at socialministeriet skulle opgive sin klubvirksomhed, men disse klubber må begrænses til det, der er deres område, nemlig det rent sociale. Der er klart givet udtryk for, hvorledes man i folketinget i 1954 tog sit standpunkt. Det er fortsat vort partis opfattelse, at der ikke skal flere mennesker under social forsorg end højst nødvendigt; og jeg tror også, det er socialministeriets opfattelse af dets virksomhed, at det ikke samler på flere, tvært-